

lillikesi temma tee peäle. Muist laulsid temma ele kitusse laulo Jummalale se armo ja abbi eest, mis taewane Jessa selle mehhe läbbi neile olli saatnud. Emmad, rõmo pisarad silmis, tõttand omma nore lapse seltsiga temma liggi, ja temma peäle näidates kiitsid lastele, et rahwa heateggia se olli, kes otsata paljo innimesi olli peastnud kurjast ellamisest, ja et sest aiaist, kui willi ei sanud mitte nenda kui ennemuiste kõrtsides raisatud, ikka suggo ennam sedda leiwa, pallukest maiades järrel olli. Se jummalakartlik mees piddas iggas kirrikus jutlust, mis wäggewaste rahwa süddame peäle hakkas. Temma labked maenitsused kinnitasid innimesi, et jääksid truiks omma tullusa kassinusse nou peäle, kust ollid selgeste katsnud, mis hea luggu neile sest olli tulnud. — Kui selle hinge tö kallal pääro olli lõppend ja pimme kätte joudnud, siis koddanikkud teggid omma auustamist omma heateggia wasto sel wiisil arwalikkus,

et pannid aknade ette künslaid põllema, ja et rae-honed lampidega ni rohkeste said ehhitud, et emalt paisisid nago tulle-merres uiuda. Muudo agga rahwa rõõm olli usna woiksel wiisil. — Siis kui selle mehhe aeg seäl linnas otsas olli, saatsid hulk rahwast tedda tele, jätsid süddamelikko tännoga tedda Jummalaga ja saatsid omma õnnistamist weel temma järrele.

Selle sure hinge kasso pärrast, mis mees omma tüddimatta püüdmisse läbbi omma isä-male olli korda saatnud, sünnib kül lota, et se ehk tännini selsammal wiisil seäl weel kestab. Olgo ka, et sedda ei tulle kül mitte arwata, et wiimne hing omma tootusse sannale truiks olleks jänud, ommei surem hulk on ommast alwast kippumissest peasenud. Se mis wannaste ühhe Irlandi mehhe auuks sai, et olli joobno peaga nähha olnud, sedda nüüd arwatakse seäl sureks häbbiks, ja lastewannemad näitwad lapsi ühhe jodiko peäle kui ühhe